

FUSELLS

ELS FUSELLS DE LA SRA. CARRAR
DIRECCIÓ DANIEL J. MEYER DE BRECHT

HI HA MOMENTS A LA HISTÒRIA

EN QUÈ NO ES POT SER NEUTRAL

JAUME
MADDAULA

QUIM
ÀVILA

CRISTINA
ARENAS

JORDI
LLOVET

GEORGINA
LATRE

1.- EQUIP

Fitxa artística

Autor: Bertolt Brecht

Direcció i adaptació: Daniel J. Meyer

Intèrprets

Teresa Carrar: Cristina Arenas

Josep (germà menor de Teresa): Quim Àvila

Pedro (cosí): Jaume Madaula

El ferit/el mossèn: Jordi Llovet

Manuela/ sra. Pérez: Georgina Latre

Ajudant de direcció: Anna Serrano

Espai i vestuari: Alba Macfarlane

Il·luminació: Natalia Ramos

Disseny gràfic, vídeo i so: Cooperativa FAR

Producció executiva: Cristina Ferrer

Ajudant de producció: Laia Pellejà

Cap de comunicació: Ester Cánovas

DESCARTABLE TEATRE és la companyia fundada i gestionada per Daniel J. Meyer i Laia Pellejà i de la qual actualment també en forma part Cristina Ferrer. La companyia té com a objectiu crear espectacles que apropin les arts escèniques a aquell públic que no hi està habituat o que, actualment, no hi veu reflectides les seves inquietuds culturals. És per això que sempre aposta per un llenguatge directe i multidisciplinari, d'acord amb la societat contemporània

Trajectòria

Descartable (2011; Nau Ivanow)

Daian&Giggy LiveSex (2011; Fora de Temporada)

Deflacionable (2012; Nau Ivanow)

Nestea con vodka (2013)

Cola con anís (2013)

2.- SINOPSI

Som a casa de la Teresa, en escena hi ha el Josep, el més petit dels germans i a fora, al mar, pescant, el germà mitjà a través del qual veurem com la Teresa, per raons morals i religioses, no permet que els seus germans petits participin en la lluita armada. Durant aquesta nit, aquesta estona aparentment quotidiana a casa dels Carrar, veiem la passió de la joventut que vol anar al front, encarnada en Josep, el convenciment i força dels que lluiten, encarnat per l'obrer (el cosí de Teresa en la nostra versió) i les diferents posicions davant d'una guerra, a través dels diversos personatges que representen el poble: el ferit, el mossèn, la noia jove, la senyora Pérez, els pescadors... Un poble que no pensa, que segueix el corrent que toca, un poble adormit. Mentre aquest dia transcorre normalment, els fets immediats, la mort d'un dels seus, fa que Teresa Carrar se submergeixi en l'espiral de violència que la conduirà al front de batalla, al costat del seu cosí i del seu germà menor, l'únic supervivent de la seva família juntament amb ella.

Una nit d'abril de 1937, una casa de pescadors d'Andalusia. Teresa Carrar, mare vídua que protegeix els seus fills, en la nostra versió és la més gran de tres germans.

Els fusells de la senyora Carrar és causa i efecte.

La guerra no admet la neutralitat, la política no admet la neutralitat i, potser, les idees tampoc no l'admeten.

Implicar-se ja és *per se* un posicionament. Per tant, aquesta hora de duració de l'obra ens permeten veure un grup de personatges que evidencien que implicar-se és inevitable i que això, per si sol, ja suposa un posicionament.

**HI HA MOMENTS A LA HISTÒRIA EN QUÈ NO ES POT SER
NEUTRAL**

La tragèdia d'Espanya serveix a Brecht com a exemplificació i especificació de qualsevol conflicte social, global i polític, com a exemplificació i amplificació de la tragèdia individual.

3.- PER QUÈ AQUESTA OBRA?

La idea de fer aquesta obra de Brecht neix de la voluntat de fer un clàssic, però en el qual trobéssim una energia i sinergia prou actual com per plantejar una resposta forta en el públic, que el modifiqui.

Com a treballadors de la cultura i sent una de les premisses de la companyia; doncs; creiem que aquesta és la nostra responsabilitat. És per això que Brecht ens interessa; perquè sempre planteja la reflexió sobre un tema; d'una forma humana i no maniquea; i deixa a l'espectador la potestat de ser ell; i només ell; qui ho jutgi.

Aquesta obra planteja temes universals i, per tant, contemporanis, com la guerra i la implicació en ella, ja sigui participant-hi o no.

Aquesta inestabilitat ètica i moral en la qual es posa al personatge principal és transmesa al públic; però hàbilment. La posició incòmoda on se situa a l'espectador al llarg de l'obra és trencada i; a la vegada; magnificada en el moment en què neix l'empatia amb allò que veu.

Cap dels personatges és exemplar; no existeix l'heroi sinó l'ésser humà; aquest; de per si és un antiheroi i; en cas de ser heroic; ho és a través de la seva humanitat. Aquestes màximes que són claus en Brecht; fan que sigui difícil

culpar o salvar a algú. Les persones i, per tant també l'espectador a través del debat, es converteixen en actiu tant políticament com socialment.

Això és el que ens interessa en un moment de canvi tan gran com el que vivim i també, per això, pensem que és important adaptar-la i presentar-la com a companyia jove.

Som crítics i actius, per això escollim Brecht.

Plantejarem preguntes i generarem dubtes per impulsar reflexions i debats posteriors als 60 minuts que compartireu amb nosaltres; no des de la intel·lectualitat simplement sinó essencialment des de l'emocionalitat.

Un dels temes pels quals ens va cridar l'atenció *Els fusells de la senyora Carrar* a priori, és el fet que succeeix en territori espanyol, durant la guerra civil. Però el que ens va fer triar aquesta obra, es deu en gran part al tema transversal de l'obra; ningú està exempt d'un posicionament davant la guerra.

Allò social, allò polític i allò col·lectiu ens incumbeix individualment i viceversa.

Ens sembla un bon moment per dur-la als escenaris ja que, actualment, molta gent parla d'una tercera guerra mundial latent, ja sigui contra el jihadisme, l'antiamericanisme, la contraposició entre orient i occident, o una guerra social en la qual l'1% de riquesa s'enfronta al 99% de pobresa, en la qual un atemptat a París és més rellevant que a Nigèria. I tot això, mentre d'altres esperem

tranquils a casa i escoltem les notícies a través de la televisió o la ràdio com si
no anés amb nosaltres.

En l'obra, Brecht humanitza les posicions dels sentiments i no només des de
les raons, fent una reflexió sobre la radicalització dels nostres pensaments i
emocions. Són les energies el que fan visceral a aquests personatges i el que
diuen i senten, i és per això que, malgrat que el personatge principal és una
mare, l'energia del personatge no ve donada pel fet de ser mare sinó per la
responsabilitat que sent pels seus germans i a la resta de personatges els
succeeix el mateix. La seva força ve donada per la seva responsabilitat, idees,
pors o ideals i no només per les seves vivències individuals. Aquesta força
extrema dels personatges i la passió que desprenen fa que sigui una obra ideal
per ser representada per joves, tenaços, àvids de canvi i plens de passió.

És una obra idònia per ser representada avui, per una
generació que es considera adormida o perduda. Nosaltres
volem fer ús de les nostres eines per posicionar-nos i per
sacsejar el públic i que ho facin també.

4.- LA NOSTRA PROPOSTA

Partint de la base que cal una implicació forta i que aquesta obra reclama passió, ganes de canvi i energia per generar la reflexió, la nostra proposta recau en traslladar els personatges a una generació jove, els actors de la companyia no superaran els 35 anys.

No es tractarà d'un conflicte maternofilial sinó de principis vitals i descobriment de la pròpia persona i la seva moral, davant la situació de la guerra, quan s'està formant com a individu emancipat socialment.

Teresa Carrar serà una noia d'uns 30 anys, al càrrec dels seus germans petits i el personatge del germà a l'obra original és en aquest cas el seu cunyat. Aquest salt generacional l'utilitzem per plantejar-nos qüestions com ara:

La joventut és activa o passiva? Em quedo a casa veient la tele o surto a manifestar-me? I en cas de sortir a manifestar-me, ho faig per què està de moda o per què crec en alguna cosa? Ho faig pel hashtag? Queixar-se és combatre? Fins a quin punt és lícit subsistir?

En l'afany de transportar la idea de passivitat o activitat davant d'un conflicte, introduïrem temes actuals com el tema del jihadisme, d'una manera subtil, intuitiva en la posada en escena. Per què lluiten? Per què una persona vol lluitar, entendre que la mort d'un familiar pot portar a la lluita i la guerra, malgrat no creure en la guerra. Entendre la guerra des de dos bàndols. I com des de casa tot es veu còmodament i sembla que no ens ha d'afectar pel simple fet que encara no ens ha tocat.

Sense oblidar tampoc la **independència de Catalunya**, les **estirades de cada posició genera més ganes d'independentisme, més tensió, més independència. I no s'allunya, per tant, de les reflexions de l'obra. O la desigualtat econòmica i social que creix i creix separant més els uns dels altres i fent quasi impossible l'empatia i l'enteniment entre els diferents "grups".**

A través del que podria semblar la **contraposició de les dues espanyes**, Brecht mostra la senzillesa de la **contraposició de dos ideals que van molt més enllà d'una guerra concreta.**

Sense fer apologia d'un tema concret, volem remarcar la **pèrdua de valor de la idea en si, en pro de la subsistència (el mal menor que és molt típic de les societats occidentals) que "els neutrals" fan servir de bandera des del comodisme del sofà de casa. A la vegada que tensarem les posicions adoptades tant per uns com per altres, per remarcar l'abisme que cada vegada separa més a les diferents fraccions del nostre món.**

DESCARTABLE

L'obra consta d'un acte i no té talls en la trama que permetin distanciar-nos. Això no és el més habitual que estem acostumats a veure en Brecht. És per això que crearem aquest efecte de **distanciament** a través de totes les idees que hem plantejat (paral·lelismes amb l'actualitat) amb el que pot ser, per exemple, la ràdio, les informacions de l'exterior, o altres recursos puntuals. No volem interrompre la dinàmica interna de les emocions dels personatges i els seus conflictes i contra argumentacions, sinó que ho farem amb els inputs externs que van rebent. D'aquesta forma subtil, a la vegada que incisiva, ampliarem i explotarem l'obra, sense deformat la seva coherència interna.

5.- FITXA TÈCNICA

Títol de l'obra: Fusells

Estrena: 3 de febrer del 2016

Lloc: teatre Almeria (Barcelona)

Gènere: Teatre de text

Durada: 60 minuts

Idioma: català

Espai

Il.luminació

So

Temps de muntatge

6.- CURRÍCULUMS

DANIEL J. MEYER. Va estudiar Arts del Teatre a COSATYC/ANDAMIO 90 amb especialització de direcció teatral i interpretació a part de cursos a l'Obrador de la Beckett, Eòlia i Postgrau de producció i gestió d'espectacles. Pel que fa a la seva experiència professional, ha treballat com ajudant de direcció a *Molts soroll per no res* al TNC, *El Petit Príncep* (teatre Barts) i *Gerónimo Stilton* i tots sota la direcció d'Àngel Llàcer. Ha

participat en l'espectacle *Boeing Boeing* (ajudant de direcció, direcció: Alexander Herold, Teatre Apolo), *Edip 1;2;3;4* (ajudant de dramaturgia i direcció, Dramaturgia: Pablo Ley, direcció: Josep Galindo, Versus Teatre) *Sin noticias de Gurb* d'Eduardo Mendoza (regidoria, direcció: Rosa Novell, Sala Club Capitol). Ha dirigit i escrit totes les obres de la companyia Descartable Teatre.

DESCARTABLE

CRISTINA ARENAS. Llicenciada en interpretació per l'Institut de Teatre de Barcelona. Ha participat com actriu a *La norma de l'extinció* de Pau Masaló al festival fringe de Madrid. *El cantador* i dirigida per Xiscu Masó al TNC. *De poble en poble* i direcció Joan Ollé. *Degustació* dirigida per Joan Ollé (Temporada Alta 2013). *WK* (espectacle de creació pròpia) amb la companyia GroteskaTeatre. *100 femmes* dirigida per Àngels Aymar (Festival Grec 2013)

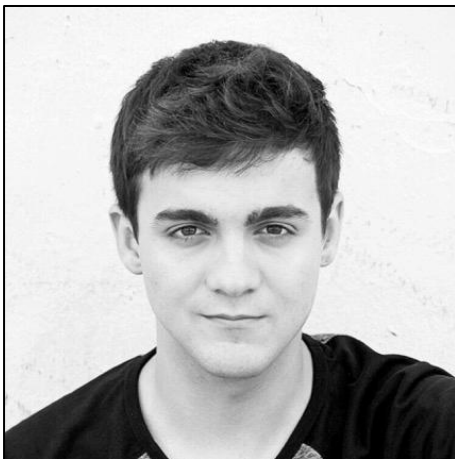
GEORGINA LATRE. Graduada a l'École Internationale de Théâtre Jacques Lecoq a Paris i anteriorment a l'Escola Superior d'Art DramàticEolia a Barcelona. En cinema ha participat als films *Otros días vendrán* i *Forasters* entre d'altres. En televisió ha participat en les sèries *Ventdelplà* de TV3 i *El Pacto* de Telecinco dirigida per Fernando Colomo. En teatre participa a *Vilafranca* de Jordi Casanovas al Teatre Lliure; *The emperor of America* de Breadknives Ensemble (Londres); *infecte* d'Alberto Ramos; *Versus* Teatre; *Consell familiar* a la Sala Beckett; *Sopar amb batalla* de Jordi Casanovas i *Hikikomori* de Jordi Faura entre d'altres.

JAUME MADAULA. Segueix la seva formació a l'Institut del teatre de Barcelona. Ha treballat a *Celobert* amb Josep Maria Pou. Amb Albert Espinosa a *Els Nostres tigres beuen llet* i *Ocells i llops* amb Lourdes Barba pel Teatre Nacional de Catalunya; entre d'altres. En cinema ha treballat amb Jesús Garay a *Eloise* i en televisió ha treballat a *Los Protegidos* d'Antena 3 i a *La Riera* de TV3; on porta 7 temporades.

JORDI LOVET. Llicenciat en interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha treballat al TNC a "*La Dama de Reus*" direcció: Ramon Simó; i al "*Mercader de Venècia*" direcció: Rafel Duran. Al "*Rei Lear*" amb direcció de Lluís Pasqual. "*Un refugi indie*" de Pau Miró; estrenada a Temporada Alta i Sala Beckett. A televisió ha participat com a actor en les minisèries de TV3: "*Ull per Ull*" dirigida per Mar Targarona i "*13 dies d'Octubre*" dirigida per Carlos Marqué-Marcet i al llargmetratge "*All I see is you*" dirigida per Marc Foster. Actualment està representant "*Balneari Maldà*" al Maldà

QUIM ÀVILA. S'ha format a l'Estudi per l'Actor de Laura Jou i al Col·legi del Teatre entre d'altres. En teatre destaquen els seus papers a "*Ricard de 3r*" dirigida per Montserrat Rodríguez (Sala Beckett i Teatre Villaroel; 2015); "*Mata el teu alumne*" dirigida per Carles Mallol (Sala Flyhard; 2015); entre d'altres.

En cinema ha treballat a la producció britànica "*Seve*" de John-Paul Davidson (estrenada al Regne Unit i Espanya l'any 2014). En televisió se l'ha pogut veure a les sèries catalanes "*La Riera*" (TV3); "*Kubala; Moreno i Manchón*" i "*Polseres vermelles*".

7.- LA CRÍTICA HA DIT

06.02.2016 CRÍTICAS

FUSELLS, manchando las manos de sangre

Teresa Carrar se niega a que sus hermanos marchen al frente de Almería, durante la Guerra Civil Española, repitiendo una y otra vez no quiere que nadie de su familia se manche las manos de sangre.

En la adaptación de una de las obras menores de Bertold Brecht ("Los Fusiles de la madre Carrar") que podemos ver en el Teatre Almeria a partir del 3 de Febrero, la compañía Descartable Teatre no solo se mancha las manos de sangre sino que el espectador tiene que cerrar la boca para que no le salga la suya propia a causa de la angustia generada.

Teresa, en esta (buena) adaptación, ya no es madre, es hermana mayor y la responsabilidad como tal hacia sus hermanos menores da un aire de protección superior al que se mostraría si se respetara el rol de progenitora de la obra original. Aunque ella no los haya parido, le duele igual o más.

En el momento más duro del avance Nacional por tierras Andaluzas, cuando el bando Republicano más armas y carnaza (sí, carnaza) necesita para hacer frente al enemigo, Teresa nada a contracorriente impidiendo que sus hermanos menores se conviertan en carne de cañón. Pese a ser ferviente republicana (lo demuestra cantando "El paso del Ebro", más conocida como "¡Ay, Carmela!", a pleno pulmón) prefiere evitarse más dolor y sufrimiento pues en su foro interno cree lo que dice la radio Nacional: que quién se rinda o no participe en la guerra no sufrirá daño alguno. Según ella, los pobres, como su familia, no deben inmiscuirse en conflictos mayores que los que ya tienen para poder sobrevivir en el duro día a día de su amarga existencia. La verdad es otra bien diferente, no quiere perder al resto de sus allegados porqué se siente culpable de, en cierto modo, haber alentado a su padre a combatir y de la muerte de éste en Oviedo; y de no haber ayudado a una buena amiga, ya desaparecida. No quiere que los suyos se manchen las manos de sangre porqué ella ya las tiene demasiado manchadas. Sus planes se trastocan con la llegada de un primo, Pedro, venido directamente del frente con el objetivo de recoger todas las armas que tengan los vecinos para poder luchar, aunque solo sea un día más y, de paso, echarle en cara que si no está con un bando está con el otro. Mientras Teresa se debate entre el amor a sus hermanos, su religiosidad y sus responsabilidades patrióticas el cielo se nubla del humo de los bombardeos de la aviación italiana y alemana. Josep, el pequeño, quiere ir a combatir con su primo y Joan, el mediano, está pescando para sacar algo de alimento ya que solo les queda un puñado de harina con el que hacer una holgaza de pan. El candil que ilumina la barca de éste último estará presente, como un espíritu silencioso, durante toda la representación. No explicaré más del argumento, solo con leer el tríptico publicitario ya te la cuentan entera. Muchas gracias por la discreción, pero esos detalles habría que cuidarlos un poco más.

Lo sorprendente de FUSELLS es la juventud de los actores. No os dejéis llevar por la edad; son jóvenes sí, pero como decía el spot de televisión de los años 90, sobradamente preparados.

Cristina Arenas en su papel protagónico (como vértice sobre el que se crean todas las tramas y pivotan los personajes) está como mínimo, inmensa. Su actuación es de las que deberían enseñar a los estudiantes de las escuelas de teatro de aquí a Berlín y vuelta por el otro lado del globo. Con una mirada o un pequeño gesto es capaz de mostrar el padecimiento, la amargura y la tortura que siente su corazón por las delicadas decisiones que va tomando para proteger a los suyos. Por el contrario, también se muestra estoica, paciente y entera cuando el momento lo precisa. Y eso que era el día del estreno, no quiero saber como trabajará cuando la obra esté completamente rodada y engrasada. Un descubrimiento absoluto.

El resto del elenco le va a la zaga: Jaume Madaula, como Pedro, resuelve holgadamente la papeleta de encarnar a un personaje que está en la frontera del bien y el mal; que poco le falta para caer en desgracia si la interpretación pasa esa línea imaginaria que convierte a alguien simpático en alguien odioso. Delicioso su interrogatorio al Mossén, donde consigue que éste último reconozca que prefiere la victoria del bando franquista por su mejor trato hacia el "gremio" clerical. Al fin y al cabo todos velan por sus intereses. Quim Àvila, como el pequeño Josep, que parece tener menos edad de la que asegura su personaje (19 años), es nervioso, se emociona con facilidad (o como lo llaman ahora, "venirse arriba"), es respondón y quiere demostrar que es mayor de lo que su comportamiento muestra. Una interpretación deliciosa. De Jordi Llovet y Georgina Latre, poco más se puede decir que no sea un trabajo creíble y más que solvente, dado el poco tiempo en escena del que disponen los cuatro personajes que interpretan entre ambos.

La gran pega que podría ponerle a FUSELLS no viene ni de la escenografía, ni mucho menos de los actores o del libreto original (aunque los finales de las obras de un solo acto suelen ser precipitados); viene del apartado sonoro y musical. En mi opinión, he echado en falta que el sonido proveniente de los aviones y los bombardeos fuera más alto y claro, creo que haría la experiencia más inmersiva. Por último, la obra comienza con la canción "Gallo rojo" (cantada por Elena Gadel, ¡qué voz!; con percusión de Toni Pagés), un tema antifascista que habla sobre la batalla de dos gallos; uno grande y negro y otro rojo y valiente. Queda bien claro quién es quién, pero la historia no la escriben los valientes sino los, por desgracia, vencedores. Lo chirriante es el tema final, en inglés y anacrónico. Otra elección habría cerrado mejor la obra.

En definitiva, que a nadie le tire para atrás que el libreto original sea de Bertold Brecht, la obra es profunda pero no densa, y altamente recomendable para cualquier persona con interés en la historia o, sobretodo, en el alma del ser humano.

Crítica realizada por [Manel Sánchez](#)

TAGS: [Almeria Teatre](#), [Barcelona](#), [Bertolt Brecht](#), [Crítica](#), [Daniel J. Meyer](#), [Descartable Teatre](#), [Elena Gadel](#), [FUSELLS](#), [Toni Pagés](#)

FUSELLS

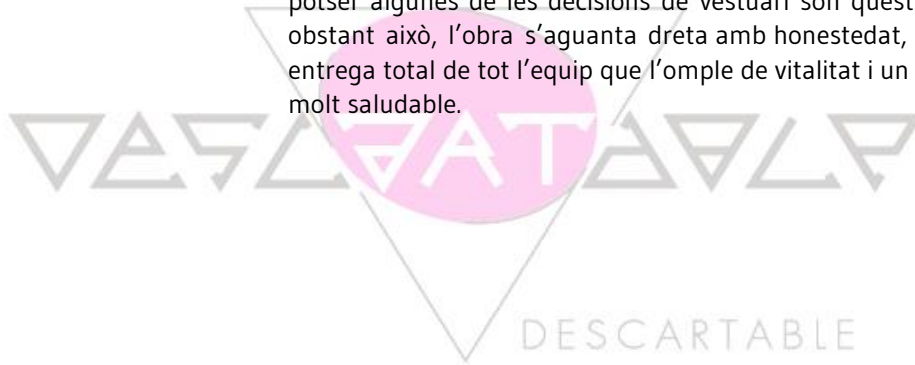
una opinió de:
Ivan F. Mula

6/02/2016

Un brecht amb sensibilitat

És curiós com, tot i la gran influència que ha tingut **Bertolt Brecht** en la manera d'entendre el teatre contemporani, al final, sembla que l'esperit dramàtic i emocional generalitzat ha acabat guanyant-li la batalla a l'èpica de les seves obres. El dramaturg i director **Daniel J. Meyer**, amb valentia i decisió, presenta en aquesta adaptació d'*Els fusells de la senyora Carrar* una proposta que evita deliberadament la fredor del seu text, la sensació de distància, de relat i neutralitat narrativa. Des de la mesurada i correctíssima interpretació dels actors fins a l'entorn visual o les cançons, el muntatge transmet tendresa i sensibilitat, cercant des del primer minut tocar la fibra a l'espectador. Tot i que no aconsegueix emocionar del tot, degut a que el text es dedica, sobretot, a exposar idees, Meyer ha trobat un equilibri molt agradable a la mirada del públic entre la tesi del autor i el seu gust com a director. Així, l'espectacle surt victoriós d'una empresa més arriscada del que sembla. Potser s'hagués agraït algun intèrpret de més edat per algun dels personatges (tot i que l'adaptació els justifica tots) i potser algunes de les decisions de vestuari són qüestionables. No obstant això, l'obra s'aguanta dreta amb honestedat, humilitat i una entrega total de tot l'equip que l'omple de vitalitat i un cert idealisme molt saludable.

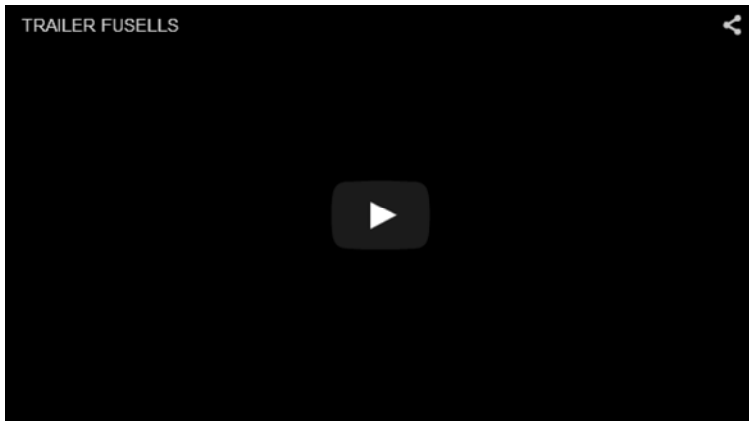

BUTAQUES I SOMNIS

HOME NOTICIAS » ENTREVISTAS » CRÍTICAS » OFF TEATRO ESPACIOS » OTRAS DISCIPLINAS

FUSELLS

19:50 | Almeria Teatre, Bertolt Brecht, Cristina Arenas, críticas, Daniel J. Meyer, Descartable Teatre, Georgina Latre, Jaume Madaula, Jordi Llovet, Quim Àvila | 0 comments

AUTOR: BERTOLT BRECHT

DIRECCIÓN: DANIEL J. MEYER

INTÉRPRETES: CRISTINA ARENAS, QUIM ÀVILA, JAUME MADLAULA, JORDI LLOVET y

GEORGINA LATRE

DURACIÓN: 60min

PRODUCCIÓN: DESCARTABLE TEATRE

ALMERIA TEATRE

Dice el refrán que quien siembra vientos recoge tempestades. Y en cierta manera la matriarca de esta obra, la Teresa Carrar al negarse a posicionarse, a permitir que sus dos hermanos pequeños se alcen en armas y vayan a luchar al frente, al sobre protegerles bajo la afirmación de que los pobres no pueden hacer la guerra, está sembrando las tempestades que se desarrollarán durante toda la obra.

Fusells es un montaje pequeño pero lo suficientemente cuidado para que toda la épica caiga sobre nosotros de una manera aplastante. Son jóvenes, pero la fuerza de sus interpretaciones acalla a quienes a simple vista puedan negar el gesto. Nada más hay que acercarse a la recreación que Cristina Arenas dibuja de esta hermana abnegada a sacar a su familia adelante con lo poco que les queda y sobre la atenta mirada de las bombas. No hay lugar para claudicar, la fuerza es su mayor aliado.

La ternura llega de la mano de Josep, el hermano pequeño de Teresa, y al que Quim Àvila aporta una delicadeza que te provoca un sufrimiento continuo. Su estado de sobre protección le juega malas pasadas y nos deja ver lo que esconde detrás de la coraza de gran valentía e inocencia. Palabras mayores cuando nos asomamos a la vida de Pedro, el sobrino, que viene a acabar con quien sea para volver al frente bien cargado de provisiones pero se encontrará con más problemas de los esperados. A Jaume Madaula le hemos visto crecer de la televisión a las tablas, pero es la primera vez que descubrimos en él una fuerza arrolladora, una personalidad muy marcada al personaje, que gracias a poder disfrutarlo a pocos metros, vemos que la naturalidad no es simple fachada.

La puesta en escena a tres bandas de Alba Macfarlane, al igual que la iluminación de Natalia Ramos es otro de los aciertos del montaje. Con bien poco se recrea una cocina, un ambiente marinero y una situación donde la guerra lo ha destruido todo y sólo quedan algunas paredes en pie. Sin desvelar el final, una de las partes donde la presencia visual gana por goleada, tengo que admitir que la banda sonora creada para la ocasión, la mítica Blackbird de The Beatles, interpretada en exclusiva por Manu Guix y Elena Gadel. Todo un lujo para esta pequeña joya de orfebrería que nadie debería perderse. Yo ya no soy neutral, ¿y tu?

Contacte:

Cristina Ferrer 651905438

Daniel J. Meyer 617611787

descartable.teatre@gmail.com

Pàgina web: <https://descartableteatre.wix.com/descartable>

Facebook: www.facebook.com/Dcartable.teatre

Twitter: @DESCARTABLEs

Instagram: [descartable.teatre](https://www.instagram.com/dcartable.teatre)